

Vidite, ptiči bi utegnili razviti pri svojem preseljevanju izredno hitrost, pa so prepametni, da bi brez potrebe in koristi hiteli. Ravnajo se po znanem važnem reku: Hiti počasi! —

Pa s tem, če vemó nekaj več o hitrosti in času preseljevanja naših ptic, še dolgo nismo izčrpali vseh skrivnosti njihovega preseljevanja. Nihčè nam ne more povedati, zakaj se nekatere vrste ptic sploh ne selijo, ampak tudi prezimijo pri nas; zakaj se pri nekih vrstah ptic selijo le samice in mladiči, medtem ko samci ostanejo tu; zakaj nekatere odlete že konec avgusta, a druge šele v novembru. Nekoliko razumljiveje pa nam je, da krepkejši ptiči lete više na sever — v Galicijo, a slabši ostanejo kar pri nas, bliže topli zimski domovini.

Ko pa pride pomlad, se zopet polagoma druga za drugo javljajo ptice selivke v naših krajih. Lastovica najde zopet svoje gnezdo pod gostoljubno streho, slavec pa v grmu, ki je v njem preteklo leto tako milo prepeval. Glejte zopet uganko: kaj ju je usposobilo, da je vsak našel svoje lansko gnezdo? In to v širni božji naravi!

Človeku ne kaže drugega kot občudovati božjo modrost, ki vodi čuda pri preseljevanju naših ptic.

Ivan Albreht:

Jutro.

<i>Tin tin — iz line zvonček me vabi: — Čuj, ne pozabi, da ti je sonce, ki te ogreva, mamico dobro, ki te odeva — Bogec dal v dar! Zraven očeta, bratov, sestic. zdravja, ki seva z mladih ti lic.</i>	<i>Tin tin — le vabi, zvonček, glasno, s tabo zahvalo pošiljam v nebo. Za vse dobrote, ki jih imam, sebe rad vsega Bogu v dar dam. Tin tin — na delo pojdem vesel, da bom spet drevi lahko zapel.</i>
--	--

T. Debeljak:

Izgubil sem jančka.

<i>Danes izgubil sem jančka — Cigančka. Zdaj ovčko sprašujem: »Kam dala si jančka?« —</i>	<i>priteče Ciganček? Mordà pa vse sláje pastir je kak peval, pa zbabel ga iz staje? ...</i>
<i>»Za sinčka ne veš? O, grda ti mama! Zdaj pojdi z menoj! ... Mordà pa za nama</i>	<i>O, blejaj, ovčica, le joči z menoj! Tak žalostna pesem je moja nocoj! ...«</i>